

Traducere din limba italiană

De la: **Paolo Giovanni Fantauzzi**

Data: Joi, 12 noiembrie 2020 orele 12:00 PM

Subiect: R: Cerere de presă

Către: alexcostache70@gmail.com

Stimate coleg,

referitor la cererea Dvs., vă informez că nu putem să ne exprimăm nicio opinie deoarece – după cum, de altfel, a reamintit ieri domnul ministru Predoiu - în Italia la fel ca în România, “magistrații sunt independenți iar ministerul Justiției nu le poate da instrucțiuni” (ca atare nu poate nici să exprime opinii).

Referitor la motivarea sentinței Curții de Apel Napoli (care se anexează în spiritul colaborării) vă informăm următoarele:

Pe numele lui Dragoș Săvulescu a fost emis un mandat european de arestare de către instanța română în legătură cu pedeapsa de 5 ani și jumătate de închisoare. Predarea acestuia a fost refuzată deoarece s-a dispus în același timp executarea pedepsei în Italia. S-a dedus perioada de 3 ani ca urmare a reducerii pedepsei prevăzute de Legea nr. 241 din 2006 și astfel pedeapsa de executat a coborât sub 3 ani (mai exact la 2 ani, 5 luni și 28 de zile, ținând cont și de pedeapsa ispășită anterior). Din acest motiv mandatul de executare a pedepsei a fost emis dar în același timp suspendat.

Distinse salutări

Paolo Fantauzzi

Șeful Biroului comunicare și presă

De la: Alex Costache <alexcostache70@gmail.com>

Trimis: miercuri 11 noiembrie 2020 orele 09:40

Către: Biroul de presă

Obiect: Cerere de presă

În atenția Ministerului Justiției italian

Către Șeful Biroului de presă și Purtător de cuvânt al Ministrului - **Paolo Fantauzzi**

Vă rugăm cu amabilitate și în virtutea bunei colaborări să ne comunicați un punct de vedere asupra recentelor declarații ale Ministrului Justiției român, Domnul **Cătălin**

2

Predoiu, referitor la sentința Curții de Apel Napoli în cazul domnului **Dragoș Săvulescu**, condamnat de judecătorul român la 5 ani și jumătate de închisoare.

Detalii aici:

<https://www.g4media.ro/situatia-fugarilor-de-justitie-la-zi-catalin-predoiu-curtea-de-apel-napoli-a-respins-executarea-mandatului-in-cazul-savulescu-imi-exprim-dezamagirea-fata-de-decizia-instantei-poate-aude-ministrul.html>

<https://www.hotnews.ro/stiri-esential-24409957-poz-a-marilor-fugari-romaniei-sebastian-ghita-dragos-savulescu-mario-iorgulescu-sau-alina-bica-dezamagirea-lui-predoiu.htm>

<https://www.g4media.ro/dragos-savulescu-replica-din-italia-unde-a-fugit-si-a-scapat-de-sentinta-de-5-ani-si-jumatate-de-inchisoare-de-ce-sunteti-dezamagit-cand-o-justitie-reala-dintr-o-tara-cu-adevarat-democratica-apli.html>

Menționăm că informațiile ne sunt necesare pentru a realiza unele materiale pentru presă.

Mulțumesc!

București, 11 noiembrie 2020

Alex Costache

Jurnalist la Departamentul de știri al Televiziunii române
Jurnalist G4media.ro

Curtea de Apel Napoli
Secția a 8-a penală
e-mail: sez8.penale.ca.napoli@giustiziacert.it

04/20 Mandat european de arestare pe numele lui Săvulescu Emil Dragoș

Către Parchetul General, Biroul Cauze penale Napoli
Către Ministerul Justiției, Biroul extrădări
Ref. nota nr. MP 33.7.5.27/20 AP

Se transmite alăturat, fiecăruia în funcție de ceea ce ține de competența sa, sentința pronunțată la data de 15.09.2020 cu privire la susnumitul.

Napoli, 16.09.2020

Conform instrucțiunilor primite

Grefier
Emilia Conte
ss.indescifr.

Nr. 4/2020 rg

20/2020 nr. reg. sent.

Cale de atac înaintată de: la data de:	Vizată de Procurorul general la data de:	Devenită irevocabilă la data de:
depusă la data de 15.03.2020 în ședință	Extras executoriu pentru Ministerul Public din data de:	Fișa întocmită la data de:

Grefier
Emilia Conte
ss.indescifr.

Curtea de Apel Napoli
Secția a 8-a penală
Mandat european de arestare

Republica Italiană

În numele poporului italian

Curtea de Apel Napoli, secția a 8-a penală, reunită în Camera de Consiliu, alcătuită din magistrații:

D.na Giovanna Grasso	președinte
D.na Gabriella Gallucci	consilier
DI. Furio Cioffi	consilier raportor

în ședința din 15.9.2020, cu participarea Ministerului Public în persoana locțiitorului de procuror general, doamna Anna Grillo, asistați de grefiera Emilia Conte, în temeiul art. 17 din Legea 69/05 a pronunțat următoarea

SENTINȚĂ

în cauza privind predarea lui

Săvulescu Emil Dragoș, născut la București (România)

în prezent aflat în libertate în această cauză, prezent, apărât de avocații aleși Giuseppe Vitiello de la forul din Napoli și Liborio Di Nola de la forul din Torre Annunziata, prezenți.

CONCLUZII: procurorul general cere să se dispună predarea, apărătorul cere să se refuze predarea în temeiul art. 18 sau în subsidiar să se aplice art. 18 bis lit. c) din Legea 69/05, după recunoașterea în Italia pentru executare.

MOTIVE

1. Săvulescu Emil Dragoș a fost arestat preventiv din ordinul poliției judiciare la data de 13.01.2020 în temeiul art. 11 din Legea 69/05; s-a procedat la audierea persoanei arestate la data de 14.01.2020 cu respectarea termenului prevăzut de art. 13 din Legea 69/05; cu ocazia audierii persoana arestată a declarat că nu-și dă consimțământul pentru predarea sa și că nu dorește să renunțe la principiul specialității, în temeiul art. 14 din Legea 69/05, cerând oricum în subsidiar aplicarea art. 18 bis lit. c) din Legea 69/05; arestarea a fost confirmată prin eliberarea imediată a persoanei arestate; cu acel prilej s-a stabilit termenul în temeiul art. 17 din Legea 69/05, rezultând a fi îndeplinite condițiile cerute de art. 13³ din Legea 69/05 deoarece a fost depusă sesizarea echivalentă ce conține indicațiile prevăzute de art. 6 din Legea 69/05. Între timp a sosit mandatul european de arestare și s-a obținut copia sentinței irevocabile de condamnare pentru executarea căreia s-a emis mandatul

2

european de arestare; fiind amânată judecata, stabilită deja la termenul din data de 09.6.2020, la cererea apărării, la termenul de astăzi Curtea de Apel, la sfârșitul concluziilor prezentate de părți, a pronunțat și a făcut publică, odată cu motivele, prezenta sentință.

2. **Mandatul european de arestare nr. 6536/2/2008 din 08.02.2019** a fost emis de Curtea de Apel București pentru executarea **sentinței penale române de condamnare nr. 148 din 10.7.2017, pronunțată de aceeași Curte de Apel București, devenită irevocabilă și executorie ca urmare a sentinței Curții de Casație nr. 32/A din 07.02.2019**, care a modificat-o în parte în privința pedepsei, față de persoana urmărită, de condamnare a acesteia la pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare. Din analiza sentinței, aflată în copie la dosar în conformitate cu art. 6 din Legea 69/05, amplu motivată, se înțelege că persoana urmărită a fost condamnată pentru comiterea în România în perioada 2002-2014, în complicitate cu alte persoane cu care a participat la un grup infracțional organizat în scopul comiterii acestui gen de infracțiuni, a unei înșelăciuni complexe realizate prin infracțiuni de fals

intelectual și fals material și abuz în serviciu, care se pot rezuma în linii mari după cum urmează: în temeiul legii române nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, la Primăria Constanța a fost constituită o comisie specială de funcționari publici, ai cărei membri erau unii din complicii persoanei urmărite judecate astăzi, membri chiar ai grupului infracțional organizat; atestând drepturile de succesiune în scopul retrocedării proprietății funciare, s-a constatat că procurile pentru vânzarea drepturilor funciare ce le reveneau urmașilor având dreptul la retrocedare erau fructul unui fals intelectual (atât legat de conținutul drepturilor mandantului cât și de limitele procurii) și că terenurile respective identificate pentru retrocedare și vânzare erau diferite și destul de extinse față de terenurile de retrocedat, deoarece fuseseră falsificate datele cadastrale, prin grija inculpaților membri ai comisiei, în înțelegere și în complicitate cu membrii grupului infracțional; în acel mod drepturile de proprietate imobiliară asupra terenurilor foarte extinse au fost vândute fără titlu, rezultând astfel a fi vândute unor terenuri private, în realitate acestea ținând de proprietatea publică, pentru zone foarte extinse; în acest cadru Săvulescu a fost condamnat deoarece s-a declarat în fals mandatar al lui Buzescu-Movilă Ivonne Aline (persoană în vârstă și bolnavă, decedată după patru zile de la eliberarea mandatului) pentru vânzarea drepturilor sale funciare în calitate de urmaș (procură notarială autenticată autenticată sub nr. 2326/22.5.2002) și în această calitate prin contractul nr. 4788/30.9.2002 a vândut drepturile funciare de urmaș ale mandantei se pare pentru 986.000 metri pătrați în parte proprietate a statului propriei bunici Măriuță Maria (femeie inconștientă, bolnavă netransportabilă, de numele căreia s-a folosit Săvulescu) și lui Pană Viorel, deși Săvulescu era conștient de caracterul fraudulos al operațiunii din cauza procurii false; de asemenea, acesta mai știa că terenurile erau grav subestimate și în mare parte aparțineau statului, astfel că au fost cedate prin falsificarea datelor cadastrale; la data de 14.01.2004 Măriuță Maria, tot fictiv interpusă de Săvulescu și Săvulescu însuși pentru cota parte, au revândut bunurile altor coinculpați; în acest fel, cu complicitatea notarului care a certificat fals veridicitatea procurii și a membrilor comisiei care au atestat fals datele cadastrale ale terenurilor, Săvulescu, în complicitate cu ceilalți infractori care au luat parte la această afacere specifică, la un preț foarte scăzut a intrat în posesia a 986.000 de metri pătrați de terenuri intravilane, în parte obiect al cererii de retrocedare din partea

3

mandantei și în parte proprietate a statului care nu fac obiectul obligației legale de retrocedare.

Referitor la aceste acțiuni, sentința de condamnare a fost menținută de Curtea de Casație cu privire la infracțiunile de participare la grupul infracțional organizat și la complicitate la abuz în serviciu, în timp ce infracțiunile de complicitate la fals intelectual au fost declarate încetate ca urmare a intervenirii prescripției.

Reiese că condamnarea lui Săvulescu face referire la participarea sa la grupul infracțional organizat și la complicitatea sa la abuzul în serviciu comis de coinculpați, membri ai comisiei Primăriei din Constanța prin falsificarea datelor cadastrale și a valorii comerciale a imobilelor de retrocedat mandantei sale (inexistente), obținând astfel proprietatea funciară de 986.000 metri pătrați la un preț foarte mic și în mare parte proprietate a statului, nesupusă legii române privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în 1945 ca urmare a reformei agricole.

Pedeapsa aplicată pentru cele două infracțiuni este de 5 ani și 6 luni închisoare deoarece forma continuată se aplică în dreptul român prin aplicarea unei singure

pedepse mai grele, în cazul în speță 5 ani și 6 luni închisoare pentru complicitate la abuz în serviciu, mai mare decât pedeapsa de 3 ani de închisoare aplicată acestuia pentru participare la un grup infracțional organizat.

3. În această privință, se reține că intervine cauza dublei incriminări prevăzute de art. 7 din Legea 69/05, dat fiind că acțiunile atribuite sunt incriminate și în Republica Italiană de art. 416², 110-323 Cod penal și sunt pedepsite de statul emitent prin pedeapsa privativă de libertate cu o durată nu mai mică de 4 luni și, într-adevăr, a fost aplicată pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare, corespunzătoare pedepsei mai grave din cele prevăzute pentru diferite infracțiuni, constituită de pedeapsa pentru complicitate la abuz în serviciu.

De asemenea intervin numeroase cauze concurente de predare ce pleacă de la dubla incriminare, infracțiunea de grup infracțional organizat fiind prevăzută și în lista de la art. 8 al Legii 69/05.

4. Persoana urmărită s-a prezentat personal la procesul încheiat prin sentința de condamnare ce face obiectul mandatului european de arestare. Urmarea este că s-a respectat garanția cerută statului emitent în temeiul art. 19 lit. a) din Legea 69/05, de aceea nu sunt impedimente pentru predare.

De asemenea, pedeapsa aplicată nu este pe viață, astfel încât nu se aplică art. 19 lit. b) din Legea 69/05 iar mandatul de arestare a fost emis pentru executarea unei sentințe și nu pentru exercitarea acțiunii penale, astfel încât nu se aplică nici măcar litera c) a respectivului art. 19.

5. Fiind vorba despre o sentință de condamnare irevocabilă, se aplică art. 17⁴ din Legea 69/05, astfel încât Curtea nu trebuie să statueze asupra existenței indiciilor grave de vinovăție.

6. Nu există cauze de refuz obligatoriu a predării prevăzute de reamintitul art. 18 din Legea 69/05, din motivele exprimate în continuare, ca răspuns necesar la excepțiile defensive elegante, detaliate și documentate.

În acest sens trebuie menționat în drept că atunci când, ca în cazul în speță, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 6 din Legea 69/2005, Curtea are puterea de a

4

refuza predarea exclusiv ținând cont de cauzele de refuz prevăzute de art. 18 și 18 bis din Legea 69/2005.

6.1. Apărarea a susținut cu o determinare deosebită intervenția cauzei de refuz prevăzute de litera a) a art. 18 din Legea 69/2005, afirmând că sentința care a stat la baza mandatului european de arestare, precum și mandatul însuși, ar fi fost pronunțată cu scopul de a-l urmări penal pe Săvulescu și a-l pedepsi pentru opiniile sale politice.

Mai exact, apărarea a depus, în versiune integrală și sintetică, o înregistrare video, care a fost vizionată și ascultată în camera de consiliu de completul de judecată împreună cu părțile așa cum reiese din procesul-verbal încheiat, în care unele persoane identificate drept magistrați la pensie din România și oameni politici importanți fac unele declarații în cadrul anchetei jurnalistice independente a unui ziar din Statele Unite ale Americii; înregistrarea este protejată de dreptul de autor și încă nu rezultă a fi fost publicată.

Din conținutul acestor declarații ar rezulta că:

- chestiunea substanțială supusă judecării a trezit în România un interes economic și politic foarte relevant, din moment ce este vorba despre retrocedarea tuturor terenurilor expropriate prin confiscarea terenurilor agricole din 1945;
- datorită acestui interes politic și economic, serviciile secrete române ar fi intervenit la nivel înalt pentru a evita ca persoanele îndreptățite să prezinte cereri de retrocedare, sustrăgând astfel de la constituire multe terenuri de o valoare importantă, în special la Marea Neagră pe malul căreia se află Primăria din Constanța, unde unii ar fi ridicat imobile în interes personal sau pe care în orice caz și le-ar fi însușit în timp;
- intervenția serviciilor secrete s-ar fi concretizat și prin exercitarea unor activități abuzive de presiune din partea acestora din urmă asupra magistraților români, printre care președintele completului de judecată al Curții de Casație care a pronunțat sentința pentru a cărei executare a fost emis mandatul european de arestare;
- Direcția Națională Anticorupție română, împreună cu serviciile secrete, ar fi exercitat presiuni abuzive asupra judecătorilor români, înregistrând dosare de corupție împotriva judecătorilor chemați să judece cauzele referitoare la retrocedarea terenurilor, astfel încât să-i facă să evite sentințe nedorite chiar de către Direcția Națională Anticorupție;
- ar fi fost încheiat un protocol între serviciile secrete, DNA și judecătorii implicați, pentru a garanta condamnarea persoanelor indicate de serviciile secrete;
- această situație i-ar fi făcut pe judecătorii Curții de Apel București, în judecata în primă instanță împotriva lui Săvulescu, să-l condamne în ciuda neclarității acuzațiilor ce i s-au adus;
- în același fel, supunerea abuzivă serviciilor secrete a președintelui completului de judecată al Curții de Casație, Ionuț Matei, care a pronunțat sentința împotriva lui Săvulescu, ar fi determinat sporul abuziv al pedepsei împotriva sa la sfârșitul judecării în casație, fără a reexamina martorii și acordând o valoare mai mare evaluărilor tehnice ale personalului specializat al Parchetului român

5

față de evaluările tehnice desfășurate în cadrul procesului în primă instanță de experții Curții de Apel București;

- această ipoteză este de altfel confirmată de faptul că în sentința în casație s-a pronunțat condamnarea pentru infracțiunile prescrise și se face referire la împrejurări ce nu au avut loc niciodată și nedocumentate, în special revânzarea drepturilor în 2004 de către Măriuță și Săvulescu coinculpaților, neglijându-se în schimb împrejurările decisive, reale și documentate, printre care îndeosebi faptul că lipsa procurii atribuite lui Săvulescu nu exista din punctul de vedere al drepturilor așa-zisei mandante și nici din punctul de vedere al limitelor procurii, aceasta fiind completată imediat după stipularea actului de cesionare a drepturilor în 2002;
- dovada ulterioară a *fumus persecutionis* față de Săvulescu este oferită de faptul că urmărirea penală împotriva sa, inițial arhivată de procuror, a fost redeschisă fără niciun element de noutate de noul procuror numit, după ce primul, dezgustat de presiunile suferite, a preferat să se pensioneze;

- motivul urmăririi față de Săvulescu ar consta în faptul că acesta era foarte bine cunoscut ca întreprinzător local strălucit și președinte al echipei de fotbal Dinamo Zagreb și de asemenea a cumpărat ilegal 986.000 metri pătrați de terenuri, obiect al retrocedării legale, a cărei proprietate aparținea statului, interesat de altfel, prin sentința penală, să trimită explicit mesajul și altor cetățeni care ar fi intenționat, chiar și legal, să beneficieze de legea românească nr. 10/2001 pentru a obține retrocedarea terenurilor expropriate în 1945 prin reforma agricolă;
- dovada ulterioară a caracterului actual și efectiv al urmăririi lui Săvulescu este dată de faptul că, așa cum Săvulescu a reclamat în fața autorității judiciare italiene, pe când era în libertate la un hotel napoletan, agenți de poliție și indivizi rămași neidentificați i-ar fi cerut informații asupra persoanei sale și l-ar fi supravegheat sau ar fi făcut în orice caz obiectul unor puneri sub urmărire.

Chestiunea este extrem de insidioasă în privința evaluării juridice, din moment ce, pe de o parte, nu poți avea încredere într-un simplu serviciu jurnalistic pentru a afirma că magistratura română ar fi fost supusă serviciilor secrete locale și că această supunere ar fi determinat condamnarea lui Săvulescu, în realitate nevinovat; dar, pe de altă parte, este de asemenea evident că nu se poate erija drept *quivis de populo* dovada riguroasă a persecuției judiciare la care acesta susține că a fost supus, din moment ce înțelegerea a intervenit între autoritatea de guvernare și cea judiciară și este destul de complex să redescoperi proba deplină.

Este drept că Săvulescu nu este cu siguranță un *quivis de populo*, fiind vorba despre un întreprinzător bogat, prezent și în sectorul cinematografic și al comunicării, și în Statele Unite ale Americii și în Italia, fost președinte al echipei de fotbal Dinamo Zagreb; dar și în acest caz nu i se poate cere dovada deplină a acordurilor la un nivel atât de înalt ca cele evidențiate de acesta.

Chestiunea este și mai complexă datorită faptului că apărarea, deși este conștientă că nu poate cere acestei Curți de Apel o reevaluare a fondului acuzațiilor aduse lui Săvulescu (sentina de condamnare română este executorie și în același timp motivată, fiind capabilă să întemeieze mandatul european de arestare și fondul ei nu poate fi reexaminat de către judecătorul desemnat cu predarea), a indicat carențele motivaționale ale sentinței redată ca element de confirmare a *fumus persecutionis* față de Săvulescu, invocat în mod specific.

6

Examinarea documentației, și înregistrată video, administrată la dosar de apărare, dezvăluie că declarațiile făcute de foști magistrați și foști miniștri și prezentate ziaristului, precum și celelalte rezultate prezente pe site-urile de internet evidențiate, se referă numai în general la sistemul infracțional care ar implica serviciile secrete, DNA-ul și unii magistrați români, în timp ce se referă în special la cazul lui Săvulescu exclusiv cu referire la redeschiderea anchetelor preliminare și cu referire la persoana Președintelui Matei de la Curtea de Casație română.

De altfel, nu rezultă că Comisia UE sau cei mai de încredere observatori internaționali, cum ar fi de exemplu Amnesty International sau Human Rights Watch, deși sunt atenți la acest gen de chestiuni și din aceste motive sunt des utilizați de judecătorii naționali pentru evaluări în materie de extrădare, ar fi exprimat rezerve sau judecăți negative asupra verosimilității sistemului judiciar român în anii respectivi în calitate de terți și nici în general cu referire în special la anumite persoane fizice.

De aceea, în cele din urmă, faptul că sistemul ilegal trasat există și s-a reflectat în cazul lui Săvulescu capătă o consistență concretă în principal în privința desfășurării

proceselor și motivării sentințelor de condamnare care au fost pronunțate împotriva lui, în sensul că dacă s-ar fi dovedit elemente de suspiciune semnificative și hotărâtoare, în practică sau la evaluare, asta ar fi făcut să se considere confirmat *fumus persecutionis*.

Dacă într-adevăr Săvulescu era vinovat de faptele ce i-au fost atribuite, ar fi făcut bine noul procuror să redeschidă anchetele preliminare și judecătorii din prima și a doua instanță să-l condamne.

Așadar, văzând toate acestea, rămâne îndoiala legitimă că instituția publică română ar fi avut un interes să se amestece în mod abuziv în gestionarea judiciară a proceselor referitoare la retrocedarea terenurilor expropriate, dar singurul indiciu al unei proiecții efective în cazul lui Săvulescu a unui asemenea cadru instituțional este reprezentat de modalitățile de desfășurare și de rezultatele procesului care îl privește.

În aceste limite și în aceste scopuri – și nu cu scopul de a reexamina fondul judecății românești – această Curte, pornind de la considerația că în mod evident Săvulescu s-a apărat în procesul românesc prin apărători aleși și a participat personal la acesta, reține că motivările care au întemeiat sentințele Curții de Apel și ale Curții de Casație românești sunt perfect comprehensibile, în sensurile trasate anterior și sunt bazate pe documente indicate în mod specific și detaliat cu dată, număr, numele grefierului care a redactat, conținutul.

Soluționarea chestiunii este, atât pe fond cât și ca formă, completă în fapt și în drept și se întemeiază pe raționamentul de fapt și juridic, fără îndoială logic și coerent, reprezentând în special cele cinci modalități diferite de înșelăciune identificate, actele prin care a trecut fiecare, răspunderea specifică pentru fiecare faptă atribuită fiecărui inculpat prin examinarea atentă a conduitei specifice pe care fiecare a avut-o *iuxta alligata et probata*.

Chestiunile constituționale rezultă a fi examinate și soluționate, fiind prezentate în detaliu chiar în sentința Curții de Casație.

Nici măcar nu se poate evidenția o soluționare defavorabilă față de Săvulescu și nici față de coinalpați, din moment ce condamnarea sa cea mai mare s-a datorat apelului legitim al Parchetului General; au fost audiați și reaudiați martori; evaluările tehnice oprise ale părților au fost liber și motivat evaluate de judecător, cu o motivare convingătoare și cu siguranță nu aparentă; o parte din infracțiunile pentru care a fost

7

condamnat de Curtea de Apel București au fost declarate prescrise de Curtea de Casație, care ar fi putut totuși, în perspectiva urmăririi, să confirme condamnarea și în privința acestora din urmă.

Este drept că Săvulescu susține că unele fapte nu ar fi fost corect evaluate; dar a considera sentința drept instrument de persecutare în principal pe baza acestora ar coincide cu a încredința dreptului condamnatului urmărit de a-și apăra interesul în cazul deciziei cu privire la eficiența sentinței de condamnare împotriva sa.

De aceea nu există vreun motiv să se considere că sentința împotriva lui Săvulescu a fost un instrument de persecutare împotriva sa, chiar dacă nu se poate exclude că Săvulescu era legat de unele grupuri de putere românești rămase neidentificate.

6.2. Apărarea susține că ar exista cauza de refuz prevăzută de litera g) a art. 18 din Legea 69/05 deoarece admiterea de către Curtea de Casație a recursului înaintat de Parchetul românesc nu ar fi fost precedată de audierea martorilor și, de asemenea,

s-ar fi întemeiat ilegal pe declarațiile personalului nespecializat al Parchetului în locul acelorale specialiștilor numiți de judecător.

Referitor la această a doua împrejurare, trebuie reafirmat că evaluările tehnice sunt supuse aprecierii prudente a judecătorului, ca *peritus peritorum* formal, astfel încât dacă, în cazul în speță, acestea sunt corect motivate, este absolut irelevant că judecătorul a fost de acord cu susținerea unei persoane mai puțin specializate. De altfel, și în procesul italian "specialistul" este un expert, dar nimic nu impune ca titlul universitar sau științific să fie preponderent în scopul evaluării jurisdicționale, potrivit eficienței evaluării tehnice oferite. În cazul în speță, de altfel, evaluările tehnice nu priveau elemente de o valoare științifică deosebită, ci exclusiv date cadastrale și valori imobiliare comerciale.

Referitor în schimb la prima împrejurare, din lectura sentinței Curții de Casație reiese că la judecata în casație – dincolo de orice chestiune privind necesitatea de a reexamina tehnicienii în apel cu scopul de a admite calea de atac a fiscalului, destul de discutată și în Italia până acum câteva luni – martorii și tehnicienii au fost efectiv audiați (coform paginii 42 și următoarele din traducerea în italiană a sentinței de casație române, depuse de apărarea lui Săvulescu).

De aceea nu intervine cauza de refuz prevăzută de litera g) citată a art. 18 din Legea 69/05.

6.3. Apărarea a contestat aceleași circumstanțe *sub specie* ale încălcării principiilor fundamentale ale legislației italiene, drept cauza refuzului în temeiul art. 18, lit. s) din Legea 69/05.

În această privință trebuie să se rețină că încălcarea principiilor fundamentale înțeleasă ca încălcare indirectă a art. 6 CEDO este asimilată de cele tocmai reamintite cu privire la litera g) chiar în art. 18 din Legea 69/05.

La fel, încălcarea drepturilor fundamentale ca încălcare a calității de terț a judecătorului este asimilată de cele argumentate anterior cu privire la litera a) de art. 18 citat.

7. Persoana a cărei predare s-a cerut, de altfel, nu este un cetățean italian ci este un rezident legal, formal și efectiv în Italia, așa cum este demonstrat de faptul că potrivit documentației stufoase administrate la dosar, persoana urmărită vorbește curent limba italiană, locuiește în XXX unde are închiriat un imobil, este titularul unui contract de închiriere a unui alt imobil în XXX, este proprietarul unei locuințe în XXX, se află în Italia cel puțin din luna mai a anului 2018, locuiește în Italia împreună cu soția Martini Anjela (conform documentației administrate la dosar), obține venituri în Italia ca administrator al societății Kharis Studio srls și consultant la Mercury 23 srl al cărei administrator este soția Martini Anjela (conform certificatelor constatatoare administrate la dosar), societăți care la rândul lor închiriază imobile cu destinație comercială în Milano și Castellammare di Stabia (provincia Napoli); toate aceste împrejurări fac să se rețină că persoana urmărită are o legătură efectivă cu teritoriul național italian, neocasional și legat atât de sfera sa afectivă familială cât și de centrul său de interese economice și patrimoniale; astfel încât predarea poate (nu trebuie) să fie refuzată în temeiul amintitului art. 18 bis lit. c din Legea 69/05 (normă ce corespunde art. 18 lit. r in Legea 69/05, așa cum este interpretat de Curtea Constituțională prin sentința nr. 227/2010, dispunând ca pedeapsa aplicată să fie executată în Italia potrivit dreptului său intern.

În acest sens se observă că persoana urmărită a cerut, încă de la audierea în fața consilierului delegat la sfârșitul arestului preventiv, subordonate altor situații de refuz, să se dispună refuzul predării după recunoașterea sentinței pentru executare în Italia. Având în vedere toate acestea, nu există motive să se impună persoanei urmărite ispășirea pedepsei în România, din moment ce executarea acestei pedepse în Italia, după recunoașterea sentinței străine, este mai conformă cu cerința resocializării sale efective, deoarece în Italia va fi mult mai aproape de prietenii săi și de interesele sale și va putea trăi experiența închisorii ca pe un moment de creștere a conștientizării valorii negative a faptelor comise mai degrabă decât ca pe un moment de aspră pedepsire ispășită foarte departe de propriul context familial, social și teritorial.

9. În temeiul art. 24 din Legea 161/2010 trebuie să se rețină că nu rezultă motive de refuz al recunoașterii potrivit art. 13 din aceeași lege și pedeapsa aplicată este compatibilă cu pedeapsa prevăzută în Italia pentru aceleași infracțiuni (pedeapsa aplicată este de 5 ani și 6 luni pentru complicitate la abuz în serviciu și participare la un grup infracțional organizat, în timp ce în Italia art. 416 alin. 2 Cod penal prevede pedeapsa maximă aplicată de 5 ani și art. 323 de 3 ani la vremea comiterii faptelor; forma continuată dintre grupare și infracțiunile scop este, după cum se știe, contestată de jurisprudența împărțită, astfel încât limita italiană prevăzută de lege este echivalentă cu 8 ani față de cei 5 ani și 6 luni aplicați pentru infracțiunile ce fac obiectul sentinței de condamnare de recunoscut pentru executare în Italia; de altfel, sporul datorită formei continue ar permite în Italia să se ajungă la pedeapsa maximă prevăzută de lege de 15 ani în închisoare, și mai ridicată) și de aceea nu trebuie să fie adaptată, astfel încât sentința va fi recunoscută pentru executare în Italia în temeiul art. 12 din aceeași lege. Asupra acestui lucru trebuie reamintit că adaptarea este permisă exclusiv cu cât pedeapsa aplicată de judecătorul străin este mai mare decât limita prevăzută de lege corespunzătoare legislației penale italiene, judecătorul desemnat cu recunoașterea neputând să facă o altă evaluare cu privire la quantumul pedepsei.

Din lectura certificatului anexat, care este complet și corespunzător sentinței de condamnare și a actelor aflate la dosar rezultă că sunt întrunite toate condițiile pentru a proceda la recunoașterea sa prevăzută de art. 10 din decretul-lege 161/2010 și mai exact:

9

- a) Persoana condamnată **nu** are cetățenia italiană **ci** are reședința, locuiește și domiciliază pe teritoriul țării;
- b) Persoana condamnată are reședința, locuința și domiciliul pe teritoriul statului italian;
- c) Persoana condamnată se află pe teritoriul statului italian;
- d) Persoana condamnată și-a dat consimțământul pentru transmitere cerând în favoarea sa aplicarea beneficiului prevăzut de art. 18 bis lit. c) din Legea 69/05, echivalent cu consimțământul pentru recunoașterea în Italia, pentru executare, a sentinței ce face obiectul mandatului european de arestare;
- e) Faptele sunt prevăzute ca infracțiuni și de legea națională în conformitate cu art. 416², 110-323 Cod penal;
- f) Durata și natura pedepsei sau măsurii de siguranță aplicate în statul emitent sunt compatibile cu legislația italiană, din moment ce infracțiunile prevăzute de art. 110-323 și 416² Cod penal, referitor la care este aplicată pedeapsa totală de 5 ani și 6 luni, sunt pedepsite în Italia cu pedeapsa maximă de 9 ani în caz

de cumul material (4 ani potrivit art. 110-323 și 5 ani potrivit art. 416) și de 15 ani în cazul formei continuate, mai mare deci decât pedeapsa de 5 ani și 6 luni de închisoare aplicată persoanei urmărite prin sentința ce face obiectul recunoașterii.

Se reține de asemenea că nu intervin impedimentele prevăzute de art. 13 din decretul-lege 161/2010 și mai exact:

- a) Persoana condamnată nu a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de unul din statele membre ale Uniunii Europene;
- b) Nu s-au prescris nici infracțiunea și nici pedeapsa;
- c) Nu rezultă pronunțată în Italia sentința de neîncepere a urmăririi penale;
- d) Pedeapsa nu s-a prescris în temeiul legii italiene;
- e) Nu există cauze de imunitate recunoscute de legislația italiană care să facă imposibilă executarea pedepsei;
- f) Pedeapsa nu a fost aplicată față de o persoană care la data comiterii faptei nu era pasibilă de pedeapsă datorită vârstei potrivit legii italiene;
- g) La data primirii sentinței de condamnare de către Ministerul Justiției, prin mandatul european de arestare, durata pedepsei rămase de ispășit nu era mai mică de 6 luni, ci echivalentă cu 5 ani și 6 luni de închisoare;
- h) Certificatul din mandatul european de arestare indică faptul că persoana condamnată a cunoscut efectiv măsura, participând personal la procesul împotriva sa, cu avocați aleși;
- i) Nu reiese că Statul emitent ar fi refuzat, înainte de decizia asupra recunoașterii, cererea formulată de autoritatea judiciară italiană de a supune aceeași persoană condamnată unei urmăririi penale sau de a o priva de libertate, pentru o infracțiune comisă anterior transmiterii sentinței de condamnare și diferită de cea pentru care s-a făcut transmiterea documentelor;
- j) Pedeapsa aplicată nu cuprinde o măsură de tratament medical sau psihiatric sau o altă măsură privativă de libertate incompatibilă cu sistemul penitenciar sau sanitar al statului;
- k) Sentința de condamnare nu se referă la infracțiuni care în baza legii italiene sunt considerate a fi comise în întregime sau în parte pe teritoriul statului sau într-un alt loc echivalent cu acesta.

10

Din aceste motive

Dând citire art. 17⁵ și 18 bis lit. c din Legea 69/05 refuză predarea lui Săvulescu Emil Dragoș, născut la București (România) la data de 12.10.1973 autorităților competente ale României cu privire la **mandatul european de arestare nr. 6536/2/2008 din 08.02.2019** emis de Curtea de Apel București pentru executarea **sentinței penale române de condamnare nr. 148 din 10.7.2017, pronunțată de aceeași Curte de Apel București, parțial modificată de sentința Curții de Casație nr. 32/A din 07.02.2019, devenită irevocabilă și executorie**, față de persoana urmărită, de condamnare a acesteia la pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea în România, la Constanța, din 2002 până în 2014, a infracțiunilor de participare la un grup infracțional organizat și complicitate la abuz în serviciu, corespunzătoare infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 416² și 110-323 din Codul penal italian și prin urmare **dispune** ca pedeapsa de **5 ani și 6 luni** de închisoare ce i-a fost aplicată **să fie executată în Italia** în conformitate cu dreptul său intern.

Dând citire art. 12⁵⁻⁷ din decretul-lege 161/2010 declară că există condițiile pentru admiterea cererii și prin urmare recunoaște sentința penală română de condamnare nr. 148 din 10.7.2017, pronunțată de Curtea de Apel București, **devenită irevocabilă și executorie ca urmare a sentinței Curții de Casație nr. 32/A din 07.02.2019**, care a modificat-o în parte în privința pedepsei, față de persoana urmărită, de condamnare a acesteia la pedeapsa de 5 ani și 6 luni de închisoare pentru comiterea în România, la Constanța, din 2002 până în 2014, a infracțiunilor de participare la un grup infracțional organizat și complicitate la abuz în serviciu, corespunzătoare infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 416² și 110-323 din Codul penal italian și prin urmare **dispune** ca pedeapsa de **5 ani și 6 luni** de închisoare ce i-a fost aplicată **să fie executată în Italia** în conformitate cu dreptul său intern, totul în scopul executării în Italia a pedepsei.

Dând citire art. 12⁸⁻¹¹ din decretul-lege 161/2010 dispune transmiterea acestei sentințe la procurorul general spre executare și la Ministrul Justiției pentru informațiile ulterioare ce țin de competența sa.

Sentință citită în ședință în temeiul art. 17⁶ din Legea 69/05 și al art. 12⁷ din Legea 161/2010.

A se comunica în temeiul art. 17⁷ din Legea 69/05 Ministrului Justiției.

Trimite la greafă pentru luarea măsurilor ce țin de competența sa.

Napoli, 15.9.2020.

Consilier raportor
Furio Cioffi
ss.indescifr.

Președinte
Giovanna Grasso
ss.indescifr.

Grefier
Emilia Conte
ss.indescifr.